

Arrest

nr. 149 847 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekend op 15 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KRUYEN, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 juni 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op 15 oktober 2012 betekent hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(…) A., Z.
nationaliteit: Mali
geboren te Siërra Leone op (...)1978
adres: (...)”

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 24.05.2011 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij beschikte over een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006. (arrest RW, X; Arrest RvS X; arrest Rvs, X).

Het door betrokkene voorgelegde stuk betreft een consulaire kaart en kan niet aanvaard worden als een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.

Betrokkene zelf stuurde ons pas op 27.07.2011 zijn internationaal paspoort door.

Aldus is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

"(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, de artikelen 2, 3, en 6 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en het evenredigheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij rechtsmisbruik.

De verzoekende partij betoogt dat er door de verwerende partij maar één argument opgeworpen wordt om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag geen internationaal paspoort voorlegde. Deze motivering is vrij summier en beperkt zich tot deze loutere vaststelling. De verzoekende partij bracht wel een consulaire kaart bij waarin alle gegevens van een paspoort, inclusief foto, vermeld zijn. Dit document is een gelijkgesteld document voor identificatie van personen. De verzoekende partij wenst op te merken dat de verwerende partij in het bezit werd gesteld van een kopie van haar paspoort in dezelfde maand als de aflevering. Verder mag niet uit het oog verloren worden dat het dan nog 11 maanden duurde alvorens een beslissing genomen werd. De kopie van het paspoort werd tijdig, meer bepaald voor de behandeling van het dossier, bezorgd. De verzoekende partij brengt ter staving ook een schrijven bij van de Malinese ambassade waaruit blijkt dat er geen paspoorten werden uitgereikt tussen 2009 en 2011 maar enkel consulaire kaarten ter vervanging van de paspoorten. De verzoekende partij kan niet anders vaststellen dat dit een vorm van rechtsmisbruik uitmaakt van de verwerende partij en dat de bestreden beslissing onevenredig is met de gevolgen ervan. De bestreden beslissing staat absoluut niet in verhouding met de gevolgen voor de verzoekende partij, zijnde de weigering voor verblijf in België, en de onmogelijkheid om in België na meer dan 9 jaar te verblijven. Er wordt nergens gekeken naar de specifieke situatie van de verzoekende partij en de lange tijd alvorens er een beslissing werd genomen waardoor de verzoekende partij steeds meer geïntegreerd geraakte. De motivering is in strijd met de stukken van het dossier, die een duidelijke en volledige integratie aantonen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad herhaalt dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad verwijst wat het "rechtsmisbruik" betreft, naar de definitie in het arrest van het Hof van Cassatie van 10 september 1971 waarin het misbruik van recht wordt omschreven als volgt: *"een recht wordt misbruikt, wanneer het wordt uitgeoefend op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bezorgd persoon."* (A.C., 1972, 42) (T.P.R., Verbintenissenrecht, 1994, p. 473). De Raad wijst er op dat rechtsmisbruik oogt op het misbruiken van een subjectief recht (OPDEBEEK I. en VAN DAMME M., "Beginselen van behoorlijk bestuur.", Die Keure 2006, p. 188) en dat uit de argumentatie van de verzoekende partij niet blijkt dat zij doelt op dit rechtsbeginsel.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)"*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).”

Het is niet betwist dat verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 mei 2011 geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart heeft bijgebracht. Pas met de aanvulling van 27 juli 2011 werd een internationaal reispaspoort voorgelegd. Bij de aanvraag werd enkel een consulaire kaart voorgelegd.

Verzoekende partij stelt dienaangaande dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met het op 27 juli 2011 bijgebrachte paspoort. Verzoekende partij stelt dat op het moment van de bestreden beslissing de verwerende partij beschikte over haar paspoort.

In verband met het ogenblik waarop de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient te zijn voldaan, dient er op gewezen worden dat ingevolge de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. Dienaangaande kan tevens verwezen worden naar de recente rechtspraak van de Raad van State van 8 mei 2012, nr. 219.256 waarin wordt gesteld dat:

“Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoont. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. (...) De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.” Zie ook RvS 24 juli 2013, nrs. 224.392 en 224.393).

Bijgevolg kan verzoekende partij in haar betoog niet gevolgd worden dat het identiteitsdocument, met uitzondering van de twee door de wet voorziene uitzonderingssituaties, niet noodzakelijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag had moeten worden bijgevoegd. Aangezien het gaat om een wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde, diende de verwerende partij geen rekening te houden met het laattijdig voorgelegde paspoort en is de motivering in de bestreden beslissing op dit punt afdoende.

De Raad herhaalt voorts dat, waar de verzoekende partij verwijst naar de consulaire kaart die volgens haar haar identiteit aantoont, de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf “[...] *niet anders dan onontvankelijk [...] verklaard worden*” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34).

De verzoekende partij stelt dat zij wel een consulaire kaart bijbracht waarin alle gegevens van een paspoort, inclusief foto, vermeld zijn, maar zij maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat dit document geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch (een kopie van) de nationale identiteitskaart uitmaakt. Dit document is volgens de verzoekende partij een gelijkgesteld document voor identificatie van personen, maar zij maakt deze bewering niet op concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partij betoogt ter staving ook een schrijven bij te brengen van de Malinese ambassade waaruit blijkt dat er geen paspoorten werden uitgereikt tussen 2009 en 2011 maar enkel consulaire kaarten ter vervanging van de paspoorten. Uit de aanvraag van 24 mei 2011 blijkt echter niet dat zij dit argument uiteenzette in haar aanvraag. De verwerende partij oordeelde dan ook op kennelijk redelijke wijze dat *“Betrokkene het bewijs niet (heeft) geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij beschikte over een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006. (arrest RW, X; Arrest RvS X; arrest Rvs, X).”*

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, waardoor het blijft staan.

Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC